

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **V. K. N.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65
Tis
u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-39075-2/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-39075-2/ČJ-2018-930310-V237, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-220169-33/ČJ-2018-040022. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, pokud nebude realizován výkon správního vyhoštění podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie je nepřiměřeně dlouhá a dle jeho názoru argumenty, kterými prvostupňový orgán odůvodnil, proč přistoupil ke stanovení nejvyšší možné výměry doby zákazu pobytu na území schengenského prostoru, nelze akceptovat. Žalobce konstatoval, že žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádala s námitkou, že uložená doba zákazu pobytu na samé horní hranici rozmezí je nepřiměřená s ohledem na pouhý několikahodinový neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky. Správní orgány rovněž nedostatečně vyhodnotily skutečnost, že žalobce s nimi spolupracoval. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky se nedopouštěl žádné trestné činnosti, pro svůj vstup a pobyt nevyužil padělané nebo pozměněné doklady a nedopustil se nerespektování jakéhokoli správního nebo trestního rozhodnutí. Proto považuje stanovenou dobu zákazu pobytu jako nepřiměřenou. Zdůraznil rovněž, že správní orgány měly při stanovení doby trvání zákazu pobytu přihlédnout primárně k okolnostem pobytu žalobce na území České republiky a nikoli k okolnostem předcházejícím vstupu žalobce na české území. Zohlednění okolností předcházejících vstupu žalobce na české území jako zcela zásadních pro rozhodnutí o výměře uloženého zákazu lze dle jeho názoru považovat za velmi problematické.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla žalobu zamítnout a odkázala na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 8. 11. 2018 v 13:20 hodin kontrolován ve vozidle a zadržen německou policií na dálnici D8/BAB17 v Německu. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá platný cestovní doklad ani vízum. Dne 9. 11. 2018 v 10:00 hodin byl žalobce na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal podle readmisní dohody mezi vládou České

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky a Spolkové republiky Německo převzat Policií České republiky a zajištěn za účelem správního vyhoštění.

5. Dne 9. 11. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 tohoto zákona. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 9. 11. 2018 vyplývá, že jeho úmyslem bylo dostat se ilegálně do Spolkové republiky Německo za účelem získání zaměstnání. Letecky vycestoval do Ruské federace s platným vízem pro Ruskou federaci a s cestovním dokladem. Dále uvedl, že do schengenského prostoru vstoupil bez platného cestovního dokladu a víza, ačkoli si byl vědom, že ke vstupu je potřebuje. Trval na tom, že cílem jeho cesty je Spolková republika Německo. Současně uvedl, že nemá představu, jak dlouho by tam pracoval. K průběhu cesty z Ruské federace neuvedl žalobce žádné bližší informace.
6. V odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-220169-33/ČJ-2018-040022, správní orgán prvního stupně k délce zákazu vstupu na území členských států Evropské unie zrekapituloval svá zjištění o chování žalobce na schengenském území. Konstatoval zejména, že žalobce čistě z ekonomických důvodů nepozorovaně, ukrytý před příslušníky pohraniční stráže, proklouzl do schengenského prostoru bez úmyslu z něho vycestovat, bez úmyslu vrátit se zpět do Vietnamu, bez jakéhokoliv reálného předpokladu úspěšného dobrovolného vycestování do země původu. Dále uvedl, že žalobce minimálně dne 8. 11. 2018 pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza a vstoupil na území Spolkové republiky Německo. Svého neoprávněného pobytu si byl vědom. Žalobce se vyhnul provedení hraniční kontroly a po celou dobu pobytu neučinil žádné kroky vedoucí k legalizaci pobytu v schengenském prostoru. Cílem žalobce bylo Německo, kde chtěl pracovat. Uvedené skutečnosti posoudil správní orgán prvního stupně jako velmi závažné jednání, neboť je ve veřejném zájmu České republiky i členských států Evropské unie, které jsou součástí schengenského prostoru, aby se na jejich území zdržovali pouze ti státní příslušníci třetích zemí, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru. Zároveň shledal vysoké riziko nedovoleného přistěhovalectví. Tato zjištění pak v souhrnu vyhodnotil jako důvod pro stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v maximální délce tří let, když stanovení kratší doby by nebylo dle správního orgánu účinné, dostatečně odrazující a odpovídající všem zjištěným okolnostem.
7. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 3. 1. 2019.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
 11. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce v žalobě uplatnil námitky vztahující se výhradně k otázce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, aniž by jakkoli zpochybnil samotné správní vyhoštění. Soud rozhodující ve správním soudnictví je podle § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkumu rozhodnutí omezen žalobními body, a proto se bude zabývat pouze žalobcem předestřenou problematikou délky zákazu vstupu na území.
 12. Žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabývala otázkou přiměřenosti délky trvání zákazu vstupu žalobce na území členských států EU. Na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění současně (§ 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Dále zdůraznila, že zjištěné a vytýkané protiprávní jednání je závažné již samo o sobě, přičemž jeho závažnost vzrůstá zejména vlivem okolností, za kterých se ho cizinec dopustil, když od počátku se v jeho případě jednalo o nelegální cestu, o snahu proniknout schován ve vozidle do západní Evropy, aby ve Spolkové republice Německo mohl za pomoci svých krajanů začít pracovat. Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaná dodala, že správním orgánem prvního stupně stanovená doba tří let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zcela koresponduje se skutečnostmi, které byly v rámci vedeného řízení zjištěny, i s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech.
 13. V rámci citované argumentace žalovaná podle názoru soudu adekvátně reagovala i na odvolací námitku, že tříletý zákaz pobytu je zcela nepřiměřený několikahodinovému nelegálnímu pobytu na území České republiky nedoprovázenému žádným jiným nelegálním jednáním, neboť poukázala na to, že kromě nelegálního pobytu na území bylo při stanovení délky zákazu vstupu zohledněno i to, že se žalobce vyhnul hraniční kontrole, jeho cílem bylo delší dobu pracovat v Německu a je u něj dáno riziko nedovoleného přistěhovalectví. Správní orgány tedy zjevně nepostavily svůj závěr o tříletém zákazu vstupu na území pouze na několikahodinovém nelegálním pobytu v České republice, jak namítal žalobce. Argumenty použité žalovanou považuje soud za příléhající a odpovídající právní úpravě i zjištěnému skutkovému stavu.
 14. K samotnému stanovení maximální doby zákazu vstupu na území soud připomíná, že podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, 1. pobývá-li cizinec na území bez
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

15. Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán prvního stupně může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše tří let, tudíž má v daném rozmezí prostor pro správní uvážení. Limity správního uvážení jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
16. Popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, www.usoud.cz). Žádné takové pochybení zdejší soud v projednávané věci neshledal, když ostatně i sama žalovaná poukázala na to, že stanovení doby zákazu vstupu na území je v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech, a žalobce tento její argument nijak nezpochybnil.
17. Soud proto konstatuje, že správní orgány při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nepřekročily meze správního uvážení, toto uvážení nezneužily, nerozhodly svévolně ani diskriminačně a dbaly na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaná rovněž své závěry dostatečně zdůvodnila a vysvětlila, že stanovení kratší doby by nebylo účinné a dostatečně odrazující a neodpovídalo by všem zjištěným skutečnostem. Soud ve shodě se žalovanou vnímá jako podstatné okolnosti nejen žalobcův nelegální pobyt na území České republiky (bez platného cestovního dokladu a víza), ale též jeho nelegální vstup do schengenského prostoru (vyhnul se hraniční kontrole) i jeho záměr delší dobu pracovat v Německu (zjevně nelegálně, když není držitelem platného cestovního dokladu a příslušného víza). Námitce žalobce o nepřiměřeně dlouhé době zákazu vstupu na území proto soud nepřisvědčil.
18. K námitce, že správní orgány měly přihlídnout při stanovení doby trvání zákazu vstupu žalobce na území členských států EU pouze k okolnostem pobytu žalobce na území České republiky a nikoli k okolnostem, které předcházely jeho vstupu na české území, soud uvádí, že je třeba zdůraznit, že s ohledem na začlenění České republiky do schengenského prostoru, kde je zaručen volný pohyb osob bez dalších kontrol na hranicích jednotlivých států, je nutno považovat porušení pravidel při překročení hranic schengenského prostoru za ekvivalent porušení pravidel při překročení hranic samotné České republiky. Tomu odpovídá i skutečnost, že předmětným rozhodnutím byl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU a nikoli pouze na území České republiky. Správní orgány tedy zcela správně při hodnocení jednání žalobce přihlídly i k jednání žalobce, kterého se dopustil při přechodu hranic schengenského prostoru a k nelegálnímu pobytu v ostatních tranzitních zemích po přechodu těchto hranic. Tuto námitku tedy shledal soud zcela nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. K poukazu žalobce, že se správními orgány spolupracoval, soud uvádí, že žalobce sice vypovídal, a nezatemňoval skutečnosti kolem své totožnosti, ale ve vztahu ke zjištění průběhu jeho cesty z Ruské federace do schengenského prostoru a České republiky ničeho neuvedl, a se správními orgány nespolečupracoval. Postoj žalobce tedy dle soudu nebylo možno vyhodnotit jako polehčující okolnost odůvodňující zkrácení doby zákazu pobytu a vstupu na území členských států EU.
20. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
22. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, který byl žalobci ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2018, č. j. 41 A 17/2018-27, přiznal soud podle § 35 odst. 9 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. února 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)